

свършилъ той това свое заключение, и камбаните въ Търново загърмели, дюкените са затворили, грамадно множество са събрали. Какво има?»

— Въ Пловдивъ вързали пашата и прогласили съединението, са слушали гласове.

— Ахъ тие вагабонти! Азъ нѣма имъ пратя ни единъ солдатинъ, викалъ г. Каравеловъ, вжнъ отъ себѣ си.

— Да живѣй госп. Каравеловъ, автора на съединението! викала тжлпата и са приближавала да дигне на ржцѣ тоя авторъ.

— Господа! до година дай Божъ и Македония да присъединимъ..., отговорилъ г. Каравеловъ, думите на когото биле заглушени отъ урра.

Знаятъ читателитѣ, че г. Каравеловъ, който искаше да удра по 25 на делегатите за съединението, безъ никакъвъ протостъ, като на-примѣръ безъ да си подаде оставката или друго нѣщо, осжмна въ Ю. България заедно съ князѣтъ. Повѣдението, което той държеше по тоя патриотически вжпросъ, може да бжде исказано съ двѣ думи. Ако съединението са свършеше благополучно, то сѣки да каже — «да живѣй Петко Каравеловъ! Той ни спечели една Румелия.» Ако ли пакъ свѣтото дѣло пропаднеше — то г. Каравеловъ пакъ да умие ржцѣ, а хората да рѣкатъ: «колко далеко е глѣдалъ тоя човѣкъ? Помните ли какъ той се противеше на това съединение?»

Това пжстро поведение на г. Каравелова, азъ имахъ случай да го наблюдавамъ и въ Пловдивъ. Когато са получаше нѣкоя телеграмма за въ наша полза, то той скачваше на брага и